

Ах, љубав!

Аутор текста по сценарију
Соња Ћирић

Сценарио
Јелена Попадић Сумић
Дуња Петровић

■ Laguna ■

СВЕМИРСКА ПРИНЦЕЗА 4

Copyright © 2015 Advance

Copyright © 2015 овог издања, ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

☆ Свемирска Принцеза

КЊИГА ЧЕТВРТА

Садржај

Важан разговор	11
Срцобол или Лек против несрећне љубави	41
Мисија: Хало	71
Сан је сан је сан је сан...	95

Важан разговор

Једног од оних дана када су се Брод М и Брод Ж препирали око нечега, а да ни сами нису тачно знали око чега, у свемирски брод је ушао Лука Амеба. Весео и добре воље, налетео је на нервозну Брод Ж.

— Шта ти треба? — питала је оштро Луку, па јој је он збуњено објашњавао да је свратио тек онако, као и увек, и да му треба Зи.

— А зашто ти треба? — питала га је затим Брод Ж, а Лука је одговорио:

— Па ништа важно...

– Нешто важно, дакле?! – разумела је погрешно Брод Ж, и тако је почео неспоразум који ће обележити тај дан у свемирској летилицы принцезе Зи.

Лука је казао да није ништа важно, да хоће само мало да поприча са Зи, а Брод Ж је питала:

– Сад?

– Сад, после...

– Па сад или после? – инсистирала је Брод Ж.

– Па ако није овде сад, онда, логично, после – није се дао Лука.

– Добро, пренећу јој – обећала је Брод Ж, а Амеба је збуњено изашао.

Секунд касније ушла је Зи радећи звезду, па јој је Брод Ж одмах пренела да ју је тражио Амеба и да са њом мора о нечем

важном да разговара, после. Зи се узвр-
пољила, почела да поставља потпитања:

– Са мном? Нешто важно? Кад после?
– али је Брод Ж изашла, баш кад се у
централној просторији створио Манчу-
ла. Хтео је нешто да је пита, али му је Зи

одлучно саопштила да данас нема вре-
мена за њега зато што:

– Имам нешто важно да причам са
Луком Амебом после подне.

Зи је отишла не би ли избегла Манчулина потпитања, а ушао је Лука. Он појма није имао ни о каквом разговору са Зи и уопште појма није имао о чему Манчула прича.

— Онда се прави да ти ја нисам ни рекао. Али да, Зи ми је казала да ће морати с тобом да поразговара о нечему важном после подне.

Лука је као и увек кад се узбуди, а нарочито кад се узбуди због Зи, добио лупање срца. Лупање срца се појачало кад је схватио да Манчула не зна о чему Зи хоће да разговара, а поготово кад му је рекао да се Зи за тај састанак спрема цео дан.

У овом узбудљивом моменту затекла их је Андреа. Њима није одговарало да комуницирају с њом, па су отишли под изговором да имају нека мушка посла.

Андреу то није нарочито узнемирило. Срела је Зи, па су се њих две договориле да и оне имају посла, али женска. Андреа је случајно понела шминку, требала је Амеби за некакво испитивање, па је донела маскаре, сенке, крејоне, руже и сличне дрангулије за улепшавање као створене за женски посао. Међутим, испоставило се да Зи не зна шта је то шминка.

— Сад ћу да ти објасним — једва је дочекала Андреа да неком буде потребна, и почела је да објашњава:

— Дакле, шминку користе жене и девојке. Неке сваког дана, неке не. Али је обавезна, али о-ба-вез-на кад се иде на дејт. Дејт — то ти је кад се неко неком свиђа и онда му закаже састанак.

— Како то мислиш — закаже му? — пре-

кинула ју је Зи.

– Тако лепо. На пример, каже му: у шест испред школског дворишта.

– Баш испред школског дворишта? – није било јасно Зи.

– Не, може да му каже и: у четири код посластичарнице.

– А шта ако тај не може у посластичарницу?

– Па онда може да му каже: у два на игралишту. Или било где – где је лепо.

– ...и значи увек после подне? – распитивала се даље Зи.

– Па нисам баш сигурна. Али мислим да није никад ујутру.

– Добро, и шта онда кад се састану?

– Онда причају и причају, каже моја сестра, углавном неке важне приче.

– Важне? Како то мислиш важне? – узврпољила се Зи.

– Па не знам тачно, али сигурно су важне јер се после тога пољубе. Мада,

сестра каже да се не пољубе увек одмах. Али држе се за руке сигурно.

– Како мислиш: држе се за руке? – једва је успела да изусту Зи, потпуно бледа због стрепње шта је све чека на дејту са Луком.

– Па овако ваљда. Мада може и овако

– показала јој је Андреа као да она зна како се дечак и девојчица држе за руке.

– А зашто то раде?

– Јао, Зи, много питаш! Ваљда зато што се свиђају једно другом! Мада, сестра каже да се она некад држала за руке и кад се није свиђала. Али мислим да се љубила само кад се свиђала.

– Ахам, разумем, ако се свиђаш онда се љубиш, а ако се не свиђаш онда за руке – поновила је Зи како случајно не би заборавила.

И, кад је испредавала лекцију о дејту, Андреа је прешла на део са шминкањем.

– Зи, направићу од тебе праву правцијату жену! – узвикнула је и прихватила се посла.

Зи није било јасно зашто се девојке шминкају кад иду на састанак.

— Зар их момци не позову на дејт кад им се оне већ свиде? И шта ако се момцима баш свиђа какве су биле пре? — питала је Андреу.

— Па онда ти момци немају појма.

— Али ако ти момци немају појма, зашто девојке иду са њима на дејт? — питала је даље Зи.

— Зато што девојке то једноставно раде.

— Стварно су вам чудна та правила — закључила је Зи.

Некако баш истовремено кад и Зи, исту ову реченицу изговорио је и Лука Амеба у Манчулином брлогу кад је видео какву фризуру му је направио Манчула. Наиме, Манчула је Луки Амеби објашњавао како да се допадне девојци која је ванземаљац, дакле, како да се допадне Зи. Радио је, зна-

чи, исто оно што је Андреа радила са Зи.

– Није то ништа чудно. Све је врло логично. Док причаш са ванземаљком, мораш да делујеш тотално опуштено и кул. А најкул делујеш када провучеш руку кроз косу, овако. И пази, мораш да будеш дрзак. Искористи прву прилику да је ухватиш за руку.

– А шта ако ми не буде дала? – питао је Лука.

– Наравно да ти неће дати. Али то не значи да неће штети.

– Не знам, не звучи ми то баш логично.

– Е, Амебо, Амебо. Види се да никада ниси имао ништа са ванземаљкама – нема ти са њима никакве логике. Кад се смеју, тад им се плаче. Кад им није ништа, тад су љуте. Кад неће, онда хоће.

А кад хоће, онда ти ударе шамар.

– Шамар? – био је шокиран Лука.

– Да! Јер ко се бије, тај се воли! Да те видим! Супер изгледаш! – завршио је лекцију Манчула, а Лука је понављао, да не заборави: ко се бије, тај се воли...

Андреа је саветовала Зи на основу информација које је чула од сестре. Манчула пак није имао појма о дејту, али је свеједно саветовао Луку тоном неког свезналице. Како било да било, тек, да је неко могао истовремено да види и њих две и њих двојицу, било би му јасно да и једни и други причају о истим стварима: да Андреа саветује Зи исто оно што Манчула саветује Луку. Тако су Манчула из свог брлога и Андреа из централне просторије истовремено поручили Луки и Зи:

– И нипошто, али нипошто, не показуј своја осећања!

Лука и Зи су, свако из свог простора, али истовремено, питали:

– Али зашто?

– Зато што се код нас то никад не ради!

– наредили су им Манчула и Андреа и отишли, јер је дошло време за Лукин и Зиин састанак.

И Лука и Зи дошли су на састанак онако како су их Манчула и Андреа спремили: Лукина коса се сјајила због огромне количине уља, а наочаре за сунце су му заклањале пола лица, док је Зиино лице било нафарбано разновразним бојама: плаво на капцима, црвене усне, розе образи... Обоје је изненадио изглед оног другог, али су се потрудили да се барем у првом момен-

ту то не примети. Свако од вас сигурно зна како се то ради. Као што сигурно зна и шта се каже на почетку сусрета.

– Хеј, Амебо.

– Ћао, Зи.

– Је л' знаш колико има сати? – питала је као нехајно Зи, као да нема појма зашто су се срили.

– Мислим да је већ поподне.

– Поподне, стварно? Данас баш лети време.

– Да, стварно. Ко би рекô?! – покушао је и Лука да делује изненађено.

– Па лепо... – рекла је Зи.

– Лепо... – рекао је Лука.

И, после овога њихов разговор је утихнуо.

Амеба се први снашао. Предложио је да седну на Зиин јастук, и Зи је пристала,

рекла је „може“, али се у том моменту сетила да ју је Андреа учила да треба да се фемка, па се брзо поправила:

– Мислим... шта год, свеједно.

Лука је најпре хтео да јој удовољи, предложио је да седну негде где се њој свиђа,

али се сетио Манчулиног савета да са девојком треба да буде груб, па је додао:

– Хоћу рећи, мени је горе на јастуку баш пријатно и идемо горе! Полази!

Неко време су тамо седели и ћутали. Зи није могла да скрене поглед са његове науљене фризуре, а он са њеног нашминканог лица.

— Изгледаш другачије — прва је проговорила Зи.

— И ти исто.

— То је због наочара.

И баш у моменту кад је хтела да каже да му наочаре лепо стоје, сетила се Андреине инструкције да му никако не говори шта стварно мисли, али је ипак изговорила:

— Баш ти супер стоје.

Лука је, међутим, послушао Манчулу, па је Зиину шминку описао:

— Као да си се ногама шминкала!

Затим су се у истом стилу надмудри-

вали поводом Лукине косе, и све више и више бивали љути једно на друго и повређени. Врхунац је био кад је Лука провукао руку кроз своју науљену косу па масне прсте обрисао о њен јастук. Зи се згранула.

Опет су неко време ћутали и гледали свако на другу страну. Лука је, као сваки штребер, наставио да се понаша по упутству из Манчулине лекције: ухватио је Зи за руку, а она га је ударила по лицу онако како је запамтила да јој је Андреа рекла да се дечацима, кад те ухвате за руку, удари шамар. Мислећи да ко се бије тај се воли, Луки се осмех разлио лицем.

Зи је била много, много љута.

— Е па нема шансе да ћу ти сад дати свој кључ — почела је да прича без везе.

А тај кључ који је поменула је нешто о чему јој је Андреа причала, некакав кључ женствености који девојка треба да има како би освојила момка, Зи, међутим, уопште није било јасно о чему се ту ради.

— Не разумем, Зи.

— Амебо, не желим више никад да причам с тобом ни о чему важном.

— Али зашто? Шта сам урадио?

— Био си хладан.

— Јесам — сложио се Амеба с њом, сагласио се и да је критиковао њену шминку и да је био груб.

— Е срам те било, Амебо! Све сам очекивала од овог важног разговора, али овакво понашање нисам!

— Чекај, ти си љута? — био је затечен Амеба. Није му било јасно шта је погре-

шио кад је радио све онако како му је Манчула говорио да треба да ради.

– Извини што сам показала своје праве емоције! Збогом, Амебо – отишла је Зи и оставила потпуно збуњеног Луку, али и Манчулу који је све то гледао.

Зи је пријало да буде малчице сама у контролној соби. Радила је звезде да се

смири и сабере мисли.

— Како сам глупа. Тако ми и треба! Шта сам и очекивала?! И цркните више, ви рибе. Шта ми пливате више по стомаку! Не требате ми! Идите код неког другог или се једноставно удавите!

Међутим, Манчула не би био Манчула кад би издржао да се не умеша, па се телепортовао до Зи и почео са пропитивањем о Луки.

— Кажи, како је био груб?

— Ужасно. Много сам љута.

— Чекај, Зи? Зар ти се сад не свиђа још више?

— То да ми се свиди? Стварно не знам одакле ти то да би се иједној девојци то свидело? Уосталом, не знам зашто би ми се ишта на Амеби свидело сад, или никад.

– Али Амеба је баш добар момак – покушавао је Манчула да је одобровољи.

– Ако мене питаш, Амеба је БИО добар момак. А сад се понаша као да је неки метеор ушао у њега и направио да ради све наопачке.

– Метеор, кажеш.

– Да, као да му је неко увртео у главу да све ради обрнуто.

Тако је Манчула схватио да је опет нешто забрљао, иако то уопште није хтео. И било му је веома криво због тога. Није

